

som med Nødvendighed kræver Retsfællesskab i større og større Udstrækning. Og er der noget Omraade, hvor man kan sige, at internationale Synsmaader bør gøre sig gældende, skulde man dog tro, det var for Skibsfartens Vedkommende.

At den erhvervsmæssige Forhyringsvirksomhed frembyder saa store Ulemper, at der er Grund til hurtigst muligt at komme bort fra den, er der gjort saa udførligt Rede for i Bemærkningerne til Lovforslaget, at jeg ikke skal komme ind derpaa. Heller ikke skal jeg dvæle nærmere ved Enkelthederne, idet jeg gaar ud fra, at disse rettest behandles i Udvalget. Kun skal jeg sige, at jeg forbeholder mig en nærmere Overvejelse af, om man ikke i Stedet for de foreslaaede Statskontorer kunde benytte Arbejdsanvisningskontorerne. I det Udvalg, der har beskæftiget sig med Sagen, og i den Betænkning, dette afgav, fremhævedes meget stærkt, at en saadan Ordning i Forbindelse med den almindelige Arbejdsanvisning vilde frembyde store Fordele, og at de Forskelligheder, der var for Søfartens Vedkommende, ikke var større, end at de kunde overvindes — der blev vist endog sagt, at de med Lethed kunde overvindes. Hvis man skulde komme til det Resultat — jeg forbeholder mig blot nærmere Overvejelse med Hensyn til dette Spørgsmaal —, vilde der ogsaa være Grund til at overveje, om man ikke kunde gaa den samme Vej som i Norge eller i hvert Fald i Oslo: Foreningsvejen. De Argumenter, som i Udvalget blev fremført herfor, synes mig at være meget tungtvejende. Det, der var i Vejen for, at man fra den ene Side i Udvalget ikke turde anbefale denne Vej, var, at man paa det Tidspunkt ikke troede, der var nogen Sandsynlighed for, at Rederne vilde gaa med til en saadan Ordning. Der er dog, forekommer det mig, Grund til nærmere at prøve, om en saadan Ordning ikke lader sig gennemføre, om det ikke vil være muligt at faa Rederne til at give deres Tilslutning.

Hvad Lovforslaget om Tillæg til Sømandsloven angaar, skønner jeg ikke rettere, end at de foreslaaede Bestemmelser er tilfredsstillende, og jeg kan derfor anbefale det. Naar der er Tale om Bevisbyrden, forekommer det mig, at denne ikke kan lægges paa anden Maade end foreslaaet; den maa dog paahvile Rederen, idet det ikke vil være muligt for Sømanden at skaffe oplyst, at han ikke kan faa et Arbejde, der svarer til hans Kvalifikation.

Til Slut skal jeg gøre en enkelt Bemærkning om § 5 i Lovforslaget om Tillæg til

Sømandsloven og § 15 i Lovforslaget om Forhyring og Mønstring af Skibsmandskab, hvilke Paragraffer i Realiteten er enslydende. Det hedder her i den sidstnævnte Paragraf, at „denne Lov kommer ikke til Anvendelse, for saa vidt angaar Søværnets egentlige Krigsskibe“. Bortset fra, at det vel er overordentlig tvivlsomt, om de store Mariner vil have den Forestilling, at vi overhovedet har „egentlige Krigsskibe“ — og forhaabentlig vil der endnu mindre i Fremtiden blive Tale om Eksistensen af saadanne —, dækker denne Bestemmelse ikke det, man har tænkt. Med den foreslaaede Ordlyd undtager man jo de Skibe, som virker i det, som efter min Mening er Flaadens virkelige Formaal: Besørgelsen af Fiskeriinspektion, Opmaaling og lignende, altsaa disse Ting, som er Flaadens fornuftige Opgaver. Det, der burde staa, og som vel nok kun ved en Fejltagelse ikke er kommet til at staa der, er: Marinens Skibe.

I øvrigt skal jeg ikke komme ind paa Enkeltheder; de vil bedst kunne behandles i et Udvalg. Jeg anbefaler Lovforslagene til en saa velvillig og hurtig Behandling som muligt.

Erhvervsministeren (Stawning): Jeg takker de to ærede Ordførere, som har givet Tilslutning til de her behandlede Lovforslag, og beklager, at de andre to Ordførere har stillet sig ikke blot køligt, men — navnlig for den enes Vedkommende — absolut afvisende, eller maaske var begges Udtalelser at opfatte som pure Afvisning. Det forbavser mig saa meget mere, som det, saaledes som det er oplyst af det ærede Medlem Hr. P. Andersen, dog ikke er saa mange Aar, siden man fra alle Sider har kunnet give sin Tilslutning til Tanken om en Forhyring ved Staten.

Det ærede Medlem Hr. Kr. Kristensen tilkendegav sin Foragt for internationale Aftaler; han tillagde dem ikke nogen større Betydning i hvert Fald, og han begrundede den Opfattelse, at det ikke var nødvendigt at tage Hensyn til internationale Aftaler, med, at vi havde en god social Lovgivning herhjemme. Jeg synes, det er en ejendommelig Betragtningssmaade. Hvad den gode sociale Lovgivning angaar, hjælper den jo i og for sig ikke, naar man savner den paa disse Omraader, og man savner utvivlsomt paa disse Omraader i vort Land som i andre Lande Bestemmelser af den Art, der her er Tale om. Dette gælder i høj Grad Bestemmelserne om Skibsforlis; her er utvivlsomt det menige Mandskab betydelig ugun-